

Ewangelia z niedzieli: Wniebowstąpienie

Ewangelia Uroczystości
Wniebowstąpienia Pańskiego
(Rok C) i komentarz do tekstu.
"Został uniesiony do nieba. Oni
zaś oddali Mu pokłon i z wielką
radością wrócili do Jerozolimy".
W dniu Wniebowstąpienia
człowieczeństwo Chrystusa
zaczyna uczestniczyć w chwale
Ojca, zasiadając po jego
prawicy. Dlatego Apostołowie
wracają do Jerozolimy pełni
radości. Ta uroczystość ożywia
naszą nadzieję uczestniczenia

również w pełni życia razem z Bogiem w chwale niebieskiej.

Ewangelia (Łk 24,46-53)

Jezus powiedział do swoich uczniów:

— Tak jest napisane: Mesjasz będzie cierpiał i trzeciego dnia zmartwychwstanie; w imię Jego głoszone będzie nawrócenie i odpuszczenie grzechów wszystkim narodom, począwszy od Jerozolimy. Wy jesteście świadkami tego. Oto Ja ześlę na was obietnicę mojego Ojca. Wy zaś pozostańcie w mieście, aż będziecie uzbrojeni mocą z wysoka.

Potem wyprowadził ich ku Betanii i podniósłszy ręce błogosławił ich. A kiedy ich błogosławił, rozstał się z nimi i został uniesiony do nieba. Oni zaś oddali Mu pokłon i z wielką radością wrócili do Jerozolimy, gdzie stale przebywali w świątyni, wielbiąc i błogosławiąc Boga.

W tych słowach Jezusa, którymi kończy się Ewangelia według św. Łukasza, podsumowuje się wielkie tematy, które stanowią serce wiary i posłannictwa Kościoła: Chrystus umarł i zwyciężył śmierć, aby wszyscy mogli być zbawieni. „Odejdzie”, o którym Jezus rozmawiał z Mojżeszem i Eliaszem podczas Przemienienia (por. Łk 9, 31), wypełniło się w Jerozolimie. Stamtąd posyła apostołów przyobleczonego w siłę „obietnicy mojego Ojca”, czyli Ducha Świętego, aby głosili po całym świecie nawrócenie do przebaczenia grzechów (ww. 46-49).

Byli „świadkami tego” (w. 48), ponieważ widzieli ukrzyżowanie oraz zmartwychwstałego Jezusa, aby w ten sposób zrozumieć Pisma, które mówią o tajemnicy Chrystusa, Syna Bożego, który stał się człowiekiem, umarłego za nas i

zmarłychwstałego, żywego na zawsze i będącego gwarantem naszego życia wiecznego. Jak mówi Papież Franciszek, «to jest świadectwo — dawane nie tylko słowami, ale także codziennym życiem — świadectwo, które w każdą niedzielę powinno wychodzić z naszych kościołów, aby w ciągu tygodnia docierać do domów, do biur, do szkoły, do miejsc spotkań i rozrywki, do szpitali, więzień, do domów starców, do zatłoczonych miejsc dla imigrantów, na obrzeża miasta... To świadectwo powinniśmy nieść każdego tygodnia: Chrystus jest z nami; Jezus wstąpił do nieba, jest z nami; Chrystus żyje!»[1].

«Potem wyprowadził ich ku Betanii i podniósłszy ręce pobłogosławił ich. A kiedy ich błogosławił, rozstał się z nimi i został uniesiony do nieba. Oni zaś oddali Mu pokłon i z wielką radością wrócili do Jerozolimy» (ww. 50-52). Reakcja apostołów jest

zaskakująca, najbardziej logiczną rzeczą byłoby, gdyby czuli się dezorientowani i przytłoczeni, ponieważ Jezus definitywnie oddzielał się od nich, a oni zostawiali sami na ziemi, z zadaniem, które całkowicie przewyższało ich siły i możliwości, a jednocześnie musieli stawić czoła tym samym trudnościom, z jakimi spotkał się Mistrz. Poza tym, jeśli wszystkie pożegnania są bolesne, ostateczne pożegnanie Jezusa na tym świecie powinno było napełnić ich smutkiem. A jednak, dlaczego jest możliwe, że «z wielką radością wrócili» (v. 52)?

Benedykt XVI zauważa, że uczniowie wracają z radością, ponieważ «nie czują się opuszczeni. Nie myślą, że Jezus odszedł od nich daleko i znikł w jakimś niedostępnym dla nich niebie. Są najwidoczniej pewni Jego nowej obecności. (...) Radość uczniów po „wniebowstąpieniu” koryguje

nasz obraz tego wydarzenia.

„Wniebowstąpienie” nie jest odwójciem do jakiejś odległej strefy kosmosu; jest ono trwałą bliskością, której uczniowie mają tak głębokie doświadczenie, że rodzi się z niego nieprzemijająca radość»[2].

Jednocześnie są radośni, ponieważ są świadomi wielkiego dobra, które owo Wniebowstąpienie niesie ze sobą dla całej ludzkości, która w Chrystusie jest powołana do uczestniczenia w chwale boskości. Dlatego, mówi św. Leon Wielki, «kiedy Pan wstępował na wysokości niebios, oni nie tylko że nie odczuwali smutku, ale wprost przeciwnie, zostali napełnieni wielką radością. Zaiste, niewypowiedziane wielki był to powód do radości, gdy wobec tłumu świętych natura ludzka wznosiła się do najwyższej godności ponad wszystkimi stworzeniami niebios, wyniesiona ponad chóry aniołów i wszelką wspaniałość archaniołów, nie znajdując na

najwyższych stopniach kresu swego wstępowania - zajmując w końcu miejsce przy Ojcu przedwiecznym. I razem z Nim zasiada ona na tronie Jego chwały, bo w Synu Bożym została zjednoczona z Jego naturą»[3]. Wniebowstąpienie Jezusa ożywia naszą nadzieję uczestniczenia również w pełni życia razem z Bogiem w chwale niebieskiej.

[1] Papież Franciszek, *Regina coeli*, niedziela 8 maja 2016 (za: opoka.org.pl).

[2] Joseph Ratzinger - Benedykt XVI, *Jezus z Nazaretu. Od wjazdu do Jerozolimy do Zmartwychwstania* (Jedność, Kielce 2011), rozdz. *Perspektywy*, strona 298.

[3] Św. Leon Wielki, *Kazanie 1 o Wniebowstąpieniu Pańskim*, 4 (za: brewiarz.pl).

Francisco Varo

.....

pdf | dokument generowany
automatycznie z [https://
dev.opusdei.org/pl-pl/gospel/ewangelia-
wniebowstapienie-rok-c/](https://dev.opusdei.org/pl-pl/gospel/ewangelia-wniebowstapienie-rok-c/) (09-08-2025)